

KABAI CSABA

Reggeli találkozások

Kényszerített ébredés után,
az új élményekre fáradtan
fölközlendezzük,
ami a gyomorban maradt –
leokád bennünket elfeledett barátunk.
A gőzölgő csészét
félretesszük,
majd mikor szánkhoz emelnénk
ismét,
csodálkozunk, hogy lett üres,
ki szívta el cigarettánkat,
ki használta borotvánkat –
hazaért a hét én;
lépések képzelt ütemre,
sétadalunk egy másik
álomból kibontott félnóta –
mi hajlik együtt a térdel?
Alázat minden előtt,
ami lehetett volna –
savanyú gyermekkorunk
háttéralkalmazás,
egy kis ízért fordulunk oda
a vizenyős jelen helyett.

Kiegészítés

Ez nem a séta,
az ideiglenes győzelem.
Ez nem is a játék,
a kifürkészhető.
Ez sokkal inkább a harc,
evidens túlerő,
mégse félelmetes.

Nem vagyok szabad,
pedig mondok, amit akarok
begyógyult reggeli pislogással,
torkon szánkázó pengével
a borotvatükörnek.

Szürkeárnyalat

Csendet kértem és megkaptam a magányt:
üres szobában stabil oldalfekvés.
Nehéz vagyok.
Testem árnyékaként ólálkodom.
Termoszban tea, forralt bor. Vért ettem, de
nem ízlett, noha valaha ettünk vért és ízlett.
Loptam szavaid, mert egyébként össze-vissza
beszélek – azt hiszem, ez a nevem, édes egykomám.
Szürkére pingált háttér előtt komótosan mozgó
állat lennék, szórványörömmel kerítve:
kiadós nemek, méla féligenek,
félváll, félárú beszéd sárga percekig.
Nincs többé vasárnap; bús irány,
következetes magány, szigorú borok.
Egy régi portré mián
bosszant a múltban-lét ragacsossága:
előbb láztól nedves koravén koranyár,
majd nyárvégi túlérlelt zörejek.
Közben tizenöt éve ugyanott fáj.
Sötétvilágos: ez egy valódi szoba.
Minden lassú próbálkozás a szenvedés szépneve.
Örökmozgó az elme, immateriális bánatkosztüm
a keresetlen köztársaság egyetlen emberén.